

Desátý dopis ze Zimbabwe

Poslední zářijovou noc jsme po šesti měsících sucha a vlezlého prachu opět zažili, jak vypadá déšť. Sice krátký a nejspíš až do listopadu poslední, ale přesto jsme byli průzračným kapkám vděční za ochlazení teplot a také za projasnění našich dnů – nad obzorem se po celý týden výjimečně nevznášel hutný hnědavý opar, vše se pořádně umylo, slunce při východu a západu nevypadalo jako obří kotouč políty kečupem, obloha zmodrala do normálního odstínu a buš vypadala najednou celá krásně rozzářená. Po takové ochutnávce již vegetace, zdá se, začíná tušit, že období dešťů je nedaleko, a tak se stromy odívají do různobarevných květů a čerstvě zelených listů a agáve u komunitního domu už pilně pracují na vztyčení svých dvoumetrových květenství.

S dětmi v oratoři si poslední týdnů užíváme

vlastně nic neanimují. Proto jsme je začali více zapojovat a dáváme jim větší zodpovědnost, po našem boku organizují aktivity, a když je potřeba, uděláme z nich kapitány týmů nebo třeba rozhodčí.

Zároveň jsme se s nimi začali setkávat i soukromě u nás v domečku, abychom se vzájemně lépe poznali a abychom zahájili alespoň krátkou duchovní i duševní formaci pro ně. Začínáme vždycky pečením buchty, abychom měli něco k snědku. A tak kluky učíme rozbít vajíčka, utřít krém nebo používat šlehač. Když pak ochutnají výslednou dobrotu, kterou si sami připravili, jsou nadšení a nesměle se zeptají, jestli si nemůžou vzít několik kousků domů, aby se mohli pochlubit svým maminkám a sourozencům.

Pokračujeme modlitbou s písničkami a pak vážným programem – jak vlastně vznikla salesiánská oratoř, co to slovo znamená, kdo byl Don Bosco, kdo jsou salesiáni, jaký by měl být oratorní animátor, diskutujeme o budoucnosti našeho centra, plánujeme akce apod. Setkání uzavíráme neformální zábavou, promítáme si fotky z oratoře, hrajeme karty anebo jen tak povídáme. Po závěrečné modlitbě se už ale musíme rozloučit, protože oba odcházíme za svými studenty na večerní hodiny.

I díky novým lídrům teď oratoř hezky šlape. Jedinou neřízenou střelou v našich

Radost nám ale nedělá jenom příroda. Poslední týdny jsme aktivnější v odpoledních oratořích, do kterých nám chodí pravidelně víc než třicítka dětí, a kde obvykle panuje moc hezká atmosféra. Vylepšili jsme závěrečná slůvka o pravidelné čtení z Bible a povídání příběhů s poučením, snažíme se děti překvapit občasnými hláškami v jejich jazyce a organizujeme častěji drobnější aktivity jako sázení, turnaje ve fotbalu a basketbalu či další.

Velikou pomocí jsou naši tři spolehliví a správně pubertální lídři, Ayanda (14 let), Martin (15 let) a Addmore (16 let), jimž ale prý máme raději říkat "animátoři", přestože

Naši animátoři si domů odnášejí kousky koláče na ukázk

víkendových odpoledních tak zůstává rektor komunity, otec Bruno, který je schopen se zčistajasna objevit a odvézt nám černoušky na korbě auta čtvrt hodiny před koncem bez závěrečné modlitby a povídání, případně zcela náhodně doveze armádu známých i neznámých mrňousů, jež posbíral ve farnosti.

Bruno také po letech napustil komunitní fontánu a jednou tam pozval tři kluky na koupačku. Jenomže taková věc se okamžitě rozkřikne, takže druhý den byla fontána přecpaná asi třiceti říčícími černoušky, načež otec naznal, že jich je moc, že rozšlápli pumpu a příště se už "do bazénu" nepůjde. Nám ale zůstaly na krku děti, které se pokaždé asi tisíckrát za odpoledne ptají, kdy se půjde zase plavat, a jež se samy vydávají na zakázaný "průzkum" komunitního domu.

Fontána je v tomhle vedru oblíbenou atrakcí

Na druhou stranu nás ale Bruno potěšil, protože hodlá pokračovat v práci, kterou jsme od ledna v oratoři začali. A tak nepřijdou nazmar námi posbírané, opravené a vyrobené hry, investovaný čas ani vztahy, které se snažíme s dětmi vybudovat. Naopak by se aktivity měly ještě více rozšířit, postavit nová hřiště, opravit kolotoč, osadit lavičky a celkově vylepšit celý mládežnický areál. Otec Bruno se dokonce rozhodl požádat v České republice o nové dobrovolníky – od příštího léta by mohli navázat na nás a pomoci místním salesiánům starat se o děti a mládež z okolních sousedství.

Povinnosti mimo oratoř už nám ale bohužel nemilosrdně připomínají, že se náš pobyt v Zimbabwe chýlí ke svému konci. Necháváme si podepsat potvrzení o pedagogické praxi, zařizujeme cestu domů, čím dál více myslíme na budoucnost po návratu a v učilišti uzavíráme školní rok. Před námi je poslední týden výuky, po němž následují měsíční státní zkoušky. Tiskneme proto stovky stránek dokumentů do učitelských složek, připravuje se závěrečné předávání certifikátů, se studenty dokončujeme opakování a páčíme z nich poslední domácí projekty, jejichž termín odevzdání již dávno zmizel z dohledu.

Čím dál tím víc cítíme, jak jsme si na Hwange zvykli a jak jsme mezi dětmi i studenty jako doma. Být s černoušky a černochoy je docela roztomilé a některé věci nám budou chybět. Třeba kaskadérské pokusy našich studentů vyrovnat se s Nadiným komplikovaným příjmením – s manželským Krkošková i s rodným Bartůňková.

NADIA BARTUŇKOVÁ

NADA BARTUNSKOVA

NADA BARTUŇKOVÁ.

MRS N Bantukovah

Mrs Nadia KRKOSA ~~BURKI~~ NADIA

Nadia Bartůňková

MRS Nadia KRKOSA . B

MRS NADIA KRKOSA . B.

NADIA BRAKTIHOVA

NADIA

B. NADIA BARTUŇKOVÁ

MISS NADIA KRKORVA

NADIA

MRS NADIA B. krkoškovs .

BARTUŇKOVÁ